

Pfv.II.21.239/2014/6.

A Kúria a felperesnek, az I. rendű és a II. rendű alperes ellen tulajdonjog megállapítása és egyéb iránt a Fővárosi Törvényszéken 20.P.25.805/2008. számon indult és a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.333/2013/5. sorszámú részítéletével befejezett perében a fenti sorszámú jogerős részítélet ellen a felperes által 74. sorszámmal benyújtott felülvizsgálati kérelem alapján a 2015. március 24. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

r é s z í t é l e t :

A Kúria a jogerős részítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 70.000 (hetvenezer) forint + 18.900 (tizennyolcezer-kilencszáz) forint ÁFA, összesen 89.900 (nyolcvankilencezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy 210.000 (kettőszáz-tízezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a Magyar Államnak külön felhívásra, az abban megjelölt módon és időben fizessen meg.

Ez ellen a részítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó - a felülvizsgálattal érintett - tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes két évi élettársi kapcsolatot követően 1989. október 27. napján kötöttek házasságot. A felek az életközösségüket az I. rendű alperes részére 1983-ban kiutalt B., B. sétány 4. V. em. 31. szám alatti tanácsi bérlakásban kezdték meg. A házassági életközösség időtartama alatt, 1993. november 3.

napján az I. rendű alperes az ingatlant megvásárolta. A vételár 556.000 forint volt, amelyből - a bérleti jogra figyelemmel - a 40 %-os kedvezmény miatt ténylegesen 339.900 forintot kellett megfizetni. Az I. rendű alperes az ingatlant 1994 januárjában 2.000.000 forint vételárért értékesítette.

Az I. rendű alperes édesapjának a tulajdonát képezte a perbeli, a B., A. utcai kétlakásos, alápincézett ingatlan. A házastársak 1992-ben családi ház átalakítására és tetőtér beépítésére építési engedély iránti kérelmet nyújtottak be az önkormányzathoz. Az ingatlan tulajdonosa az építkezéshez hozzájárult. 1994. március 30-án az I. rendű alperes édesapja az I. rendű alperesnek ajándékozta az ingatlan 1/10-ed tulajdoni hányadát.

Az építkezés 1994. december 15-én, a bejelentett munkálatokkal kezdődött meg. Az építési engedélyt ezt követően módosították és építtetőként kizárólag az I. rendű alperes került feltüntetésre. Az építkezés során, a statikai megerősítést követően a tetőtérben, valamint a felső tetőtéri szinten 5.877.000 forint bekerülési költséggel egy 95,94 négyzetméter hasznos alapterületű lakás került kialakításra. Az I. rendű alperes a használatbavételi engedélyt 1997. június 26. napján kapta meg azzal, hogy a külső vakolást és a színezést egy éven belül kell elvégeznie.

A felperesnek és az I. rendű alperesnek az építkezés anyagi fedezetének biztosítására rendelkezésre állt az I. rendű alperes által igényelt 2.200.000 forint (az elsőfokú részítéletben tévesen 2.100.000 forint) szociálpolitikai támogatás, 2.000.000 forint, a B. sétány alatti lakás értékesítéséből származó vételár, 340.000 forint OTP hitel és 80.000 forint hitel, amelyet az I. rendű alperes a M. Takarékszövetkezettől vett fel.

Az I. rendű alperes édesapja halálát követően gyermekei, a I.-II. rendű alperesek, valamint P. Á. törvényes öröklés jogcímén megszerezték az ingatlan 1/3-1/3-1/3 tulajdoni illetőségét. Az I. rendű alperes megvásárolta a P. Á. tulajdonát képező 1/3 tulajdoni hányadot, így tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba 7/10-ed arányban került bejegyzésre.

Az építkezés alatt a felperes és az I. rendű alperes között a házassági kapcsolat megromlott. 1994-ben az I. rendű alperes már kérte a bíróságtól a házasság felbontását, ezt követően azonban a felek kibékültek, értékesítették a B. sétányon levő ingatlant és a perbeli ingatlanban, illetve albérletben, valamint az ingatlan kertjében felállított lakókocsiban is laktak. Házassági életközösségük véglegesen és mindenre kiterjedően 1996 tavaszán szűnt meg, ekkor a felperes az utolsó közös lakóhelyről elköltözködött. Házasságukat a Budapesti XX.-XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság 7.P.XX.21.522/2008/3. sorszámu ítéletével bontotta

fel.

Az I. rendű alperes 1996 júniusában közjegyző előtt nyilatkozatot tett, amelyben elismerte, hogy az építkezés házastársi közös vagyonból történt és a felépítmény tekintetében a felperest 1/2 tulajdoni hányad illeti meg. 1996 szeptemberében ezen nyilatkozatát - szintén közjegyzői okiratban - visszavonta.

A felperes keresetében - többek között - annak megállapítását kérte, hogy ráépítés és házastársi közös vagyon jogcímén a fenti ingatlan 3/10-ed tulajdoni illetőségét megszerezte.

Az I. rendű alperes a tulajdonjog megállapítására irányuló kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a házassági életközösség - a bontóperi nyilatkozatától eltérően - már 1994 januárjában megszűnt. A felperes dologi jogi igénye egyrészt ezért megalapozatlan, másrészt azért, mert az építkezés költségeit kizárólag ő és az édesapja viselte. A B. utcai lakás a különvagyonát képezte, a vételárat ugyanis az édesanyja adta kölcsön, a szociálpolitikai támogatás kizárólag őt illette, a takarékszövetkezeti kölcsönt pedig az életközösség megszűnését követően vette fel.

Az elsőfokú bíróság kijavított részítéletében megállapította, hogy a B., A. utcai ingatlanban az I. rendű alperes nevén álló 700/1000 tulajdoni illetőségből 191/1000 tulajdoni illetőségre ráépítés és házassági vagyonközösség jogcímén a felperes tulajdonjogot szerzett, míg az I. rendű alperes nevén álló tulajdoni illetőség 509/1000 tulajdoni hányadra módosul, a II. rendű alperest megillető 300/1000 tulajdoni illetőség változatlan hagyása mellett. Ezt meghaladóan a tulajdonjog megállapítására vonatkozó kereseti kérelmet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatását követően a házassági életközösség megszűnésének időpontját a bontóperi ítélettel egyezően, 1996 tavaszában állapította meg.

A jogvita - a dologi jogi igény - elbírálására az 1952. évi IV. törvény (Csjt.) szabályai, különösen a 27. § (1) bekezdése az irányadó. Az elsőfokú bíróság a csatolt okirattal bizonyítottanak találta, hogy a perbeli ingatlan 1/10 tulajdoni illetősége a Csjt. 28. § (1) bekezdés b) pontja alapján az I. rendű alperes különvagyonára. Ezt meghaladóan az I. rendű alperes - a közös vagyon vélelmével szemben - kétséget kizáróan bizonyította, hogy a B. utcai lakás bérleti joga őt illette, ezáltal a bérleti jog, mint vagyoni értékű jog - a következetes bírói gyakorlat alapján - különvagyonaként értékelendő. Az I. rendű alperes a kifizetett vételár különvagyonai jellegét azonban nem tudta bizonyítani, ezért a vételárból a közös vagyonként elismert 6/10 tulajdoni hányad

alapján a felperest 3/10, míg az I. rendű alperest 7/10 rész illette meg, amely a vételárhoz viszonyítva a felperesnek 600.000, míg az I. rendű alperesnek 1.400.000 forintos jutót eredményezett.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes által a három kiskorú gyermeke jogán igénybe vett 2.100.000 (helyesen 2.200.000 forint) szociálpolitikai kedvezményt közös hozzájárulásnak minősítette arra figyelemmel, hogy a gyermekek a házastársakkal közös háztartásában éltek. Az életközösség alatt 1995. szeptember 14. napján felvett 340.000 forintos kölcsön közös adósság, függetlenül attól, hogy a szerződéskötésben a felperes adósként nem vett részt.

Az életközösség megszűnését követően az I. rendű alperes által a M. Takarékszövetkezettől felvett kölcsönt viszont az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes külön tartozásának, ezáltal saját vagyoni hozzájárulásának minősített.

Fentiek alapján az I. rendű alperes különvagyonának minősül a B. sétány értékesítéséből rá jutó 1.400.000 forintos vételárrész, valamint az életközösség megszűnését követően a M. Takarékszövetkezettől felvett 80.000 forintos kölcsön, összesen 1.480.000 forint összegben.

Az elsőfokú bíróság az építkezés bekerülési költsége megállapítására szakértőt rendelt ki, a szakértői véleményt aggálytalanak tekintette és ítélezése alapjaként elfogadta. A szakvélemény szerint az építkezés befejezésekor a perbeli ingatlan forgalmi értéke 14.300.000 forint volt, ebből a telek értéke 3.575.000 forint, a felépítmény értéke 10.725.000 forint, az építkezés okozta értékemelkedés tehát 7.325.000 forint. Az I. rendű alperes különvagyoni hozzájárulása (1.480.000 forint) a teljes bekerülési költség 25%-a, így a közös vagyoni rész aránya 75%. A 7.325.000 forint forgalmi értéknövekedés a teljes forgalmi érték 51%-a, az I. rendű alperes különvagyona a forgalmi értéknövekedésből 1.831.750 forint, amely a teljes forgalmi érték 12,8%-a, így 38,2%-a minősül a felperes és az I. rendű alperes házastársi közös vagyonának. Ezáltal a felperest 191/1000 tulajdoni hányad illet meg.

Az elsőfokú bíróság részítélete ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést. Elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat meghozatalára utasítását.

Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen és iratellenesen állapította meg, valamint nem tett eleget az indokolási kötelezettségnek. Változatlanul fenntartotta, hogy a felperessel az életközösségük véglegesen és mindenre kiterjedően

1994-ben szűnt meg. Sérelmezte a szociálpolitikai kedvezmény közös vagyonként való elszámolását. Arra hivatkozott, hogy közös gyermekük nem született, a felperes a saját háztartásában a gyermekekről nem gondoskodott. A szociálpolitikai támogatásról szóló 106/1988.(XII. 26.) MT. rendelet (továbbiakban: MT. rendelet) alapján ezáltal a kedvezmény igénybevételére nem volt jogosult, ezt támasztja alá az is, hogy a támogatást az édesapjával vette igénybe. A másodfokú tárgyaláson kifogásolta a M. Takarékszövetkezettől felvett kölcsön összegének közös vagyonként történő elszámolását.

A felperes az elsőfokú bíróság részítéletének helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság kijavított részítéletével az elsőfokú bíróság részítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta. A Budapesti 1. sz. Körzeti Földhivatalt azzal kereste meg, hogy a felperes javára 121/1000 tulajdoni hányadot jegyezzen be, az I. rendű alperes tulajdoni illetőségét pedig 579/1000 hányadra jegyezze át. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság - a felülvizsgálattal érintett körben - megalapozottnak ítélte az I. rendű alperes fellebbezését a szociálpolitikai kedvezmény összegének különvagyoni jellegét illetően. Az MT. rendelet szerződéskötéskor hatályos 2. §-ának (1) bekezdése értelmében a lakásépítési kedvezmény (szociálpolitikai támogatás) lakásépítés esetén az építtetőt az általa eltartott, vele közös háztartásban élő gyermekek és egyéb eltartott családtagok után illette meg. Jelen esetben a kedvezményre jogosító gyermekek nem a házasság közös gyermekei voltak és a felperes által sem cáfolt peradatok alapján a B. sétányon levő ingatlan 1993. évi értékesítését követően a kiskorú gyermekek a nagyszüleik lakásában laktak. Az 1995. április 10. napján megkötött szerződés szerinti szociálpolitikai támogatás igénybevételekor tehát a gyermekek nem éltek a felperessel közös háztartásban, következésképpen ez a kedvezmény a felperest nem illette meg.

A másodfokú bíróság alaposnak ítélte a M. Takarékszövetkezettől felvett kölcsön különvagyoni elszámolását is, hiszen a kölcsön felvételének időpontjában már a felperes előadása szerint sem állt fenn az életközösség.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletében meghatározott tulajdoni hányadokat a fenti két összeg I. rendű alperes különvagyonaként történő figyelembe vételével korrigálva számolta el. Az 5.877.000 forint bekerülési költségéből az I. rendű alperes (a jogerős részítéletben tévesen felperesként megjelölve) javára 3.080.000 forint számolható el:

2.200.000 forint a lakásépítési kedvezmény, 800.000 forint a B. sétányi lakás eladási ára és 80.000 forint a M. Takarékszövetkezet által folyósított kölcsön. Az ezt meghaladó 2.797.000 forint a felek közös vagyonából történő fedezetnek minősül, ennek 1/2 része 1.398.500 forint a felperes részére 121/1000 tulajdoni illetőséget eredményez.

A jogerős részítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. Kérte, hogy a Kúria a jogerős részítélet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróság részítéletét hagyja helyben.

Álláspontja szerint a másodfokú részítélet mind eljárási, mind anyagi jogi jogszabályba ütközés miatt jogszabálysértő.

A jogerős részítélet fejrésze nem tartalmazza a törvényszék részítéletének számát.

Jogszabálysértően járt el a másodfokú bíróság, amikor az I. rendű alperes fellebbezésével kapcsolatos „mulasztást és igazolást” elbírált. Az I. rendű alperes fellebbezése nem felelt meg a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak, ezért mind az első- mind a másodfokú bíróság hiánypótlásra hívta fel. Az elsőfokú bíróság végzésében (65.-I.) egyben felhívta a fellebbező I. rendű alperest a fellebbezési illeték lerovására is. Az I. rendű alperes azonban a megadott határidőben a hiányokat nem, illetve elkésve és csak részben pótolta. A jogszabálynak megfelelően járt el tehát a másodfokú bíróság, amikor 2013. június 19-én kelt végzésével a fellebbezést hivatalból elutasította. A végzést az I. rendű alperes megfellebbezte. A Fővárosi Ítéltábla 21.333/2013/1. sorszámú végzésével az I. rendű alperes igazolási kérelmének helyt adott és a fellebbezést elutasító végzését hatályon kívül helyezte, holott a Pp. 107. § (1) bekezdése alapján a 109. § (2) bekezdése szerint el kellett volna utasítania. A 2013. szeptember 11. napján hozott végzés indokolást nem tartalmaz és az igazolási kérelem sem került kézbesítésre. A felperes álláspontja szerint a másodfokú bíróság az igazolási kérelemnek helyt adó végzésével megsértette a Pp. 107. § (1) bekezdését, a Pp. 109. § (2) bekezdését és a Pp. 110. § (2) bekezdését.

A jogerős részítélet anyagi jogi jogszabályt is sért, tévesen állapítja meg ugyanis a lakáscélú támogatás és a takarékszövetkezeti kölcsön különvagyonai jellegét. Az MT. rendelet 2. §-ának jogerős részítélet szerinti értelmezése jogszabálysértő. A részítélet szerint az életközösség 1996 tavaszáig fennállt, ugyanakkor azt is megállapítja, hogy az építkezés miatt a gyermekek nem velük, hanem a nagyszülőkkel éltek közös háztartásban. Az ennek bizonyításaként elfogadott I. rendű alperesi levél időpontja nem azonos a szociálpolitikai kedvezmény felvételének időpontjával

(1995. április 10.), ezért arra nézve bizonyító erővel nem bír. A jogerős részítélet indokolása is ellentmondó, hiszen, a fennálló életközösség és közös háztartás miatt, ha a gyermekek vele nem éltek együtt, akkor az I. rendű alperessel sem, következésképpen az I. rendű alperes sem volt jogosult a szociálpolitikai kedvezményre. Az építkezés átmeneti időszaka nem jelentette azt, hogy ez alatt megszűnt volna a közös háztartásban élés és az együttlakás, a gyermekek eltartásáról ugyanis továbbra is ők gondoskodtak.

A M. Takarékszövetkezettől a kölcsönt az I. rendű alperes 1996. június 3. napján vette fel, azonban ugyanezen a napon közokiratban foglalt nyilatkozatot is tett, miszerint a ráépített ingatlan fele a felperest illeti. Maga a részítélet is figyelmen kívül hagyandónak tekinti az 1996. szeptember 12-i I. rendű alperesi visszavonó nyilatkozatot, ebből viszont az következik, hogy az I. rendű alperes mind a szociálpolitikai kedvezmény, mind a takarékszövetkezeti kölcsön vonatkozásában elismerte azok közös vagyoni jellegét. A felperes utalt arra, hogy a pert egyébként már önmagában eldönti az 1996. június 3-i tulajdonjogát elismerő közjegyzői nyilatkozat, ez ugyanis felülírja az I. rendű alperes mindenféle egyéb előadásait. A felperes felülvizsgálati kérelmét kiegészítve a jogszabálysértésként még a 106/1988. MT rendeletet, valamint a Pp. 206. §-át is megjelölte.

Az I. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős részítélet hatályában való fenntartását kérte. Álláspontja szerint a Fővárosi Ítéltábla mind az anyagi mind az eljárásjogi szabályokat helyesen alkalmazta. Tévesen érvel a felperes arra, hogy fellebbezése elkéssett, mert a hiánypótlási végzésben kitűzött teljesítési határidő bírósági határidőnek számít és a fellebbezést elutasító végzés meghozatala előtt egy héttel teljes körűen teljesítette a hiánypótlásban előírtakat. Álláspontja szerint egyébként sem minősül ez olyan, az ügy érdemére kiható súlyos eljárásjogi hibának, amely a jogerős részítélet megváltoztatását megalapozná.

Ami pedig az anyagi jogi jogszabályok megsértésére vonatkozó felperesi felülvizsgálati kérelmet illeti, a másodfokú bíróság a jogszabálynak megfelelően állapította meg, hogy a szociálpolitikai kedvezmény és a takarékszövetkezeti kölcsön az I. rendű alperes különvagyona. A szociálpolitikai kedvezmény törvényi feltételeit helyesen értelmezte a másodfokú bíróság a jogosultság feltételeit tartalmazó MT. rendelet ugyanis két, konjunktív feltételt ír elő. Az alanyi feltétel az, hogy a jogosult igazolni tudjon olyan saját, vér szerinti gyermeket, aki után a kedvezményt igénybe venné. A felperes már ezen alanyi feltételnek sem felelt meg, így a tárgyi feltétel fennállását nem is kellett volna bizonyítani. A takarékszövetkezeti kölcsön felvételére pedig a házassági életközösség megszűnését követően került sor, tehát a felperes arra

jogszerűen igényt nem támaszthat.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a jogerős részítéletet a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.

1. Az igazolási kérelemnek helyt adó végzés jogszabálysértő jellegére vonatkozó felülvizsgálati kérelem érdemben nem vizsgálható.

1.1. Alappal érvel a felperes azzal, hogy az elsőfokú bíróságnak a hiányos és a Pp. 235.§ (1) bekezdésében foglaltaknak nem megfelelő I. rendű alperesi fellebbezést el kellett volna utasítania, ahogyan a részleges hiánypótlást követően a másodfokú bíróságnak is. Nem sértett jogszabályt ugyanakkor a másodfokú bíróság, amikor utóbb a saját, fellebbezést elutasító végzését hatályon kívül helyezte.

1.2. A Pp. 270. § (2) bekezdése a jogerős ítélet, vagy az ügy érdemében hozott jogerős végzés felülvizsgálatának lehetőségét fogalmazza meg. A Pp. 270. § (2) és (3) bekezdése szerint a jogerős ítéleten túlmenően a polgári peres eljárásban hozott jogerős, a törvény által külön nevesített végzések ellen van helye felülvizsgálatnak. Ezek azok a végzések, amelyek a feleket jogaik érdemi érvényesítésében gátolják, vagy akadályozzák, mivel az általuk kezdeményezett eljárást megtagadják, vagy megszüntetik. Felülvizsgálattal támadható továbbá az ügy érdemében hozott jogerős végzés is. A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) állást foglalt abban is, hogy nem vonható a törvényi taxáció fogalmi körébe, ezáltal nincs helye felülvizsgálati kérelemnek az igazolási kérelem tárgyában hozott jogerős végzéssel szemben (BH 1995. évi IV/225. II.). A fentiek alapján tehát a felperes azon hivatkozása, hogy a másodfokú bíróság az alperes fellebbezését elutasító végzésének hatályon kívül helyezésével - az igazolási kérelemnek helyt adva - a fellebbezés érdemi elbírálásával jogszabálysértést valósított meg, a felülvizsgálati eljárásban nem vizsgálendő.

1.3. Tévesen érvel a felperes a Pp. 110. § (2) bekezdése alapján az igazolási kérelemnek helyt adó végzés jogszabálysértő voltára azzal, hogy arra a „felülvizsgálat során lehet hivatkozni”, mivel a fenti jogszabályhely kizárólag az érdemi döntés elleni fellebbezés esetén ad erre lehetőséget.

1.4. Ezt meghaladóan a Kúria rámutat arra is, hogy a következetes bírói gyakorlat alapján - ahogyan erre az I. rendű alperes hivatkozik is - a hiánypótló végzésben meghatározott határidő nem törvényi, hanem bírói határidőnek minősül, ezáltal az előírt

hiánypótlás teljesítése az elutasító végzés meghozatalának időpontjáig - a késedelem időtartamától függetlenül - teljesíthető.

2. Alaptalan a felperes felülvizsgálati kérelme a Pp. 206. § (1) bekezdését és az MT rendelet megsértését illetően. Ebben a körben a felperes a szociálpolitikai támogatás és a takarékszövetkezeti hitel különvagyonkénti elszámolását sérelmezte.

2.1. A M. Takarékszövetkezettől felvett kölcsönt az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes javára vette figyelembe, mint különvagyoni hozzájárulás (elsőfokú részítélet 3. oldal 7. bekezdés: 1.400.000 B. sétány vételárrész + 80.000 forint takarékszövetkezeti hitel = 1.480.000 forint, valamint 8. oldal 5. bekezdés) és ennek megfelelően számolta ki a tulajdoni hányadokat. Az elsőfokú bíróság részítéletének ezen elszámolását a felperes nem sérelmezte, az I. rendű alperes joghatályosan előterjesztett fellebbezése pedig (annak részletes indokolása 72. sorszámmal benyújtva) a M. Takarékszövetkezet 80.000 forintos hitelét nem érintette. Az I. rendű alperes csak a másodfokú tárgyaláson hivatkozott ismételten - a fentiek alapján feleslegesen - a takarékszövetkezeti kölcsön különvagyoni jellegére. A jogerős részítélet az elsőfokú bírósággal egyezően minősítette az életközösség megszűnése után felvett kölcsönt az I. rendű alperes különvagyónának. A felperes fellebbezésének hiányában a Pp. 271. § (1) bekezdés b) pontja alapján ebben a körben felülvizsgálatnak helye nincs.

2.2. Nem sértett jogszabályt a másodfokú bíróság a 106/1988. (XII. 26.) MT. rendelet értelmezése során. A rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a lakásépítési kedvezmény tekintetében a lakásépítés céljára, a méltányolható lakásigény kielégítésére az építtetőt (vásárlót) az általa eltartott, vele közös háztartásban élő gyermekek és egyéb eltartott családtagok után az építési költség megfizetéséhez vissza nem térítendő állami juttatásként lakásépítési kedvezmény illeti meg. A fenti szakasz (8) bekezdése határozza meg, hogy ki tekinthető a lakásépítési kedvezmény szempontjából gyermeknek. Eszerint gyermek az építtető vér szerinti, örökbefogadott, vagy gyámsága alatt álló gyermeke, valamint az az intézeti, vagy állami nevelt gyermek, aki a Gyermekek és Ifjúságvédő Intézettel kötött megállapodás alapján legalább egy éve él az építtetőnél, mint nevelőszülőnél, aki vállalja, hogy az elhelyezés három éven belüli megszűnése esetén a kedvezményt visszafizeti, ha másik gyermek gondozására megállapodást nem köt.

A (8) bekezdés alapján tehát a szociálpolitikai kedvezmény felvételére kizárólag az I. rendű alperes volt jogosult, tény ugyanis, hogy a házastársaknak közös, vér szerinti gyermeke nem volt, a felperes az I. rendű alperes gyermekeit nem fogadta örökbe és a gyermekek az ő gyámsága alatt sem álltak. Ebből pedig az

következik, hogy a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a gyermekeket közös háztartásban nevelték-e, vagy eltartásukról közösen gondoskodtak-e.

A szociálpolitikai támogatás alvagyoni jellegének meghatározásakor tehát a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy mindkét házastárs, vagy csak az egyik házastárs volt-e jogosult a kedvezmény igénybevételére. A házassági életközösség fennállta önmagában ugyanis még nem alapozza meg annak közös vagyonként való elszámolhatóságát, mivel a külön jogszabályban meghatározott feltételek - a perbeli esetben a (8) bekezdésben meghatározott gyermekek hiánya - azt kizárhatják. Erre mutatott rá a Kúria (Legfelsőbb Bíróság) BH. 2000/108. számú eseti döntésében, amelyben állást foglalt abban, hogy amennyiben a szociálpolitikai támogatás MT. rendeletben foglalt feltételeinek az egyik házastárs tesz eleget, úgy annak elszámolása kizárólag az ő javára vehető figyelembe. Helyesen járt el tehát a másodfokú bíróság, amikor az elsőfokú bíróság részítéletével szemben megállapította, hogy a szociálpolitikai támogatás teljes összege az I. rendű alperest illette meg és az a felperes javára nem számolható el.

3. Tévesen érvel a felperes az 1996. június 3-án kelt közjegyzői nyilatkozat perdöntő jellegével. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes közjegyzői nyilatkozatát nem tekintette olyan súlyúnak, amely alapján minden további bizonyítási eljárás mellőzhető és ami önmagában megalapozza a felperes tulajdoni igényét. A felperes nem sérelmezte, hogy a közjegyzői okirattal szemben az elsőfokú részítélet lényegesen kevesebb tulajdoni hányadot állapított meg javára, mivel a részítéletet nem fellebbezte meg. A Kúria rámutat arra is, hogy a felperes keresete 30/100 tulajdoni hányad megállapítására irányult és a 39./F/1 sorszámú - a szakértői vélemény után előterjesztett - észrevétel elnevezésű beadványában már csak 20/100 tulajdoni hányadban határozta meg az igényét.

A bizonyítékok összességének okszerű mérlegelésével, a Pp. 206. § (1) bekezdésével összhangban döntött tehát a másodfokú bíróság a vitatott tételek különvagyoni jellegéről.

4. Ami pedig a felperes további, eljárásjogi jogszabálysértésre vonatkozó felülvizsgálati hivatkozását illeti, a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogszabálysértésnek az ügy érdemi elbírálására kell kihatással lennie. A másodfokú ítélet rendelkező részében az elsőfokú ügyszám feltüntetésének hiánya nyilvánvalóan nem minősíthető az érdemi elbírálásra kiható jogszabálysértésnek.

Fentiek alapján a jogerős részítélet sem eljárási, sem anyagi jogi jogszabályt nem sértett, ezért a Kúria a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre. A felülvizsgálati pertárgyérték a tulajdoni hányadok közötti értékkülönbség, azaz 2.100.000 forint, az 1990. évi CXIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján a felperes 210.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére köteles a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

A Kúria kötelezte a felperest pervesztességére figyelemmel 70.000 forint + ÁFA ügyvédi költség megfizetésére, amelyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján mérlegeléssel állapított meg.

Budapest, 2015. március 24.

Dr. Makai Katalin s.k. a tanács elnöke, dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. előadó bíró, dr. Gábor Áron s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő